

DRUHÁ KAPITOLA

Elenuta sa ponáhľala.

Zbehla tri poschodia k východu na ulicu a dúfala, že žiadne dvere, ktoré míňala, sa neotvorila. Všetky ostatné byty boli rovnako nebezpečné ako ten, z ktorého práve utiekla. Mala na sebe len staré tielko s ramienkami a elasticnú minisukňu, spodná bielizeň a topánky jej chýbali, ale aj tak bežala ako o preteky. Posledné tri schody preskočila a modlila sa, aby si nevytkla členok. Pre istotu sa pozrela za seba. Nikto za ňou nebežal. Zatiaľ. No bude im trvať nanajvýš šesťdesiat sekúnd, kým si uvedomia, že je preč.

Zdržala sa, aby nevybehla na ulicu ako veľká voda, keď sa za ňou zabuchli dvere. Namiesto toho postupovala opatrne a potichu vykĺzla do nočného vzduchu. Vo štvrti Dumbryden Gardens bývala už mesiac, ale nevyznamenala sa tam. Niet sa čomu čudovať, keďže ju nepustili z bytu. Kvôli doskám pribitým na vnútornej strane okien nemohla zhora preskúmať okolie. Spočiatku nechápala, prečo polícia nič netušila. Okná zabité doskami zvnútra zvyčajne nie sú indikátorom legálnej činnosti. Vysvetlila jej to až jedna zo žien, ktorú tam držali najdlhšie.

„Zvonka to vyzerá úplne normálne. V tých oknách sú záclony, kvetované závesy a hlúposti ako princezné, dúhy a srdiečka. Dosky sú až za nimi.“ O týždeň neskôr žena zmizla a už sa nevrátila. Ani jedna z nich o tom nič nevedela. Kolovali medzi nimi rôzne hypotézy a desivé dohady, ale nič nebolo isté, okrem jednej veci, ktorá Elenutu dohnala až sem. Najrozšírenejší názor bol ten, že to klient prehnal a zabil ju. Alebo

sa možno niečím nakazila a nebola vhodná na ďalšie sexuálne využívanie. Finlay si dal záležať na tom, aby dievčatá boli v poriadku – nie kvôli nim, ale aby sa k nemu zákazníci vracali. To by však šlo ťažko, keby sa im na vtákoch začali objavovať vyrážky a niečo z nich vytekať. Možno utiekla, zašepkala jedna z nich. Kolovala medzi nimi aj fáma, že si do lemu jednej zo sukní zašila kľúč. Elenuta sa teda spýtala na všetky šaty, ktoré mohli zostať v dome. Odôvodnila to tým, že tie jej sa už nedajú nosiť, čo ani nebolo ďaleko od pravdy. Finlay ju poľutoval. Ako jedna z najnovších členiek jeho „tímu“, ako ich Finlay posmešne nazýval, bola Elenuta u zákazníkov obľúbená a zarábala viac ako všetky ostatné. Jedného dňa, keď mala prestávku na sprchovanie, jej pri nohách pristáli šaty. V roztrhnutom leme šortiek bol zastrčený kľúč. Potom musela vystriechnúť chvíľu, keď nikto nestrážil dvere na chodbe. Tento problém sa nečakane a bizarne vyriešil, keď dovnútra vošiel muž s objemným balíkom zabaleným v novinách, ktorý páchol roztopenou čokoládou, a zahučal: „Podte na rozpustené tyčinky Mars, vy pažravé kravy!“ Elenuta bez rozmýšľania schmatla kľúč a vyrazila.

Odteraz však už nemala žiadny plán. Mohla sa riadiť len svojimi inštinktmí. Zabočila doľava a uháňala uličkou medzi činžiakom, z ktorého práve vyšla, a ďalším, ktorý stál v pravom uhle k nemu. Najprv sa od nich dostatočne vzdialim a potom vymyslím, čo ďalej, povedala si. Niekoľko pouličných lúč bolo rozbitých. Niekedy počas dňa počula, ako vonku hádžu kamene, a občas sa ozval triumfálny výkrik, keď niekto zasiahol cieľ. Tma ju síce chránila, ale zároveň jej sťažovala útek. Jej prenasledovatelia túto oblasť dobre poznali. Jednu stranu uličky tvorila zadná stena ďalšieho obytného domu, druhú lemovali radové domy. Nikde nevidela hlavnú cestu, do ktorej vkladala svoje nádeje. Ak by si stopla nejaké auto, dostala by sa odtiaľto čo najrýchlejšie, nemusela by sa obávať znásilnenia. Nie ako keď práve dnes do jej izby priviedli dvanásť mužov. Na základe správania sa udeľovali odmeny a tresty. Ak chcela jesť, urobila, čo sa od nej žiadalo, bez toho, aby ju niekto napomenul. Ak nechcela skončiť brutálne zbitá, urobila, čo jej povedali.

Ak nechcela, aby jej proti jej vôli pichli heroín, urobila to, čo chceli chlapi, bez fňukania a bez slz. Pokiaľ, samozrejme, nechceli vidieť, ako plače. Chodilo za ňou dosť veľa zákazníkov.

Nebola si istá, koľko je hodín, ale muselo byť po druhej hodine v noci, pretože v tom čase už prúd zákazníkov začínal ustávať. V domoch svietilo len niekoľko okien. Zastavila sa, aby si vydýchla – naposledy prešla viac ako pár krokov pred niekoľkými týždňami – a zvážila svoje možnosti: alebo sa rozbehne od dverí k dverám a bude dúfať, že jej otvorí nejaká dobrá duša, ktorá jej okamžite uverí, keď jej vyrozpráva, čo sa stalo, a bude ju chrániť, kým nepríde polícia.

Búchanie dverí, nadávky a krik, ktoré nasledovali, jej pomohli rozhodnúť sa. Potrebovala viac času. Keby ju zbadali, v sekunde by ju mali v hrsti. Vchodové dvere predstavovali príliš veľké riziko. Prikrčila sa a zamierila k zadnej časti radových domov. Uvedomovala si, že v záhradách môžu byť psy, ale mávla nad tým rukou. Odkedy ju uniesli z rodného Rumunska, šikanovali ju, bili, omamovali a ubližovali jej tak, ako si to nikdy predtým nevedela predstaviť. Z jej pohľadu sa zápas s bullmastifom zdal prijateľnejším. Keby psy začali štekať, prezradili by ju. Nemala však na výber, musela to risknúť.

Bolelo ju celé telo. Adrenalin, ktorý sa jej počas úteku vyplavil v tele, už dlho fungovať nebude. Začala ju premáhať únava, sčasti v dôsledku strachu a sčasti preto, že jej obmedzovali prídela jedla. Fungovalo to. Prvý plot ešte prekonala celkom ľahko, hoci si o pletivo poškrabala vnútornú stranu nohy. No a čo. Bolo to len ďalšie zranenie spomedzi mnohých.

Záhrada vedľa bola obklopená vyšším dreveným plotom. Túžobne sa pozrela na zadnú časť domu a premýšľala, či by si mohla dovoliť prestať bežať a pokúsiť sa niekoho zobudiť. Háčik bol v tom, že na zadných dverách neboli zvončeky. Musela by na ne zaklopať a zavolať, aby niekoho zobudila. Pozbierala zvyšky síl. Radšej bude ostražitá a uistiť sa, že je v bezpečí, prv než privolá pomoc. Zdalo sa jej rozumnejšie nechať za sebou aspoň štyri domy, kým neačne búchať na dvere. Vyšplhala sa na prvý záhradný múrik, potom na gril a z neho na vysoký plot, ale zle

to odhadla a spadla na zem, kde si narazila rebrá o nejaké náradie. Napriek tomu nevykrikla. Zvuk z veľkej časti pohltilo blato a mokrá tráva, ale aj tak sa ozvalo tupé buchnutie, keď dopadla na zem. Naučila sa znášať bolesť mlčky, mala dobré lekcie. Teraz sa jej to vyplatilo. Hlava sa jej krútila a mala pocit, že každú chvíľu bude vracat', ale zostala ležať a chvíľu sa neodvážila pohnúť.

V okne na poschodí sa rozsvietilo svetlo, čo upútalo jej pozornosť a bezpochyby... aj pozornosť jej prenasledovateľov, ktorí teraz vedeli, kde je. Takže teraz alebo nikdy. Bola síce len pri druhom dome, ale to jej muselo stačiť. Dúfala, že tam žije žena, povedzme, päťdesiatnička, teda dostatočne zrelá, aby pochopila, že je zúfalá, a prisľúbila, že na ňu dohliadne a pomôže jej. Nesmie to byť rodina s malými deťmi. Nechceli by ju vziať dnu, kým by čakali na políciu. Nikto so zdravým rozumom by nechcel niekoho takého zbitého a špinavého v dome s malými deťmi. Prevrátila sa na brucho a zdvihla sa zo zeme. Vedela, že vyzerá hrozne. V byte neboli žiadne zrkadlá, najmä preto, že by bolo nadmieru ľahké rozbiť ich a získať zbraň. Navyše tak ženy nevedeli, ako hrozne vyzerajú, no vedeli si to dosť dobre predstaviť.

Elenuta začala búchať na zadné dvere, jednu ruku mala zovretú v päst a druhú ovinutú okolo predlaktia, zároveň do dverí kopala. Majiteľ alebo majiteľka sa už zobudili. Musí sa len dostať dnu.

„Prosím!“ zakričala. „Pomôžte mi! Potrebujem pomoc! Zavolajte políciu! Uniesli ma!“ Jej angličtina bola dobrá, aj keď nie dokonalá. No vedela rozprávať, čo stačilo.

Na poschodí vedľajšieho domu sa otvorilo okno. „Zavrieš už ko-nečne hubu, ty zasraná kurva?“

„Pomoc!“ zakričala. Okno sa s buchnutím zavrelo.

„Je niekde vzadu,“ zakričal mužský hlas. „Buzzard, choď tam a zavri jej hubu.“

Približovali sa. Posledná šanca.

„Ktorý je to dom?“ zahromžil ďalší muž.

„Ten druhý, myslím...“